

Júlia

Donna Alward

A világítótorony fura ura

Anna Cleary

Új főnök, régi szerető

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Donna Alward, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A Júlia 831. eredeti címe: *Beauty and the Brooding Billionaire* (Harlequin, Mills & Boon Romance)

• Magyarra fordította: Deák B. Miklós

© Ann Cleary, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A Júlia 832. eredeti címe: *Do Not Disturb* (Harlequin, Mills & Boon Modern Heat)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• Magyarra fordította: Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 831-832. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-069-6

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-30-300-9899-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Donna Alward

A világítótorony fura ura

1. FEJEZET

Elég volt egy pillantást vetnie a világítótornyra, hogy rájöjjön, megérte a keresést. Jess hónapok óta nem rajzolt. Egyetlen motívum sem tűnt elég jónak ahhoz, hogy papírra vesse. És most itt állt az öreg világítótorny előtt, amelynek piros-fehér csíkjai új festésre vártak. Alatta a hullámok megtörték Új-Skócia csipkézett partjain.

Azon tűnődött, mi lehetett ebben a látványban, ami ennyire meghatotta. Talán mert magára ismert benne? Őt is megviselte az élet vihara, magányos, és dacol az elemekkel...

Az ügynöke nyomást gyakorolt rá, hogy végre újabb kiállítás anyagán dolgozzon.

– A legutóbbi is hatalmas siker volt – biztatta. – A művészvilág Jessica Blundon eredeti műveiért verseng.

– Nem tudok megrendelésre festeni – válaszolta Jess, és igyekezett lazának tűnni.

Valójában már egyáltalán nem festett. Ana halála óta úgy érezte, hogy megbénult. Ana volt a mentora és a legjobb barátja. Az ő elvesztése alkotói válságba sodorta. Az élete hirtelen színtelen és üres lett. Már senki sem volt fontos számára. Egyedül maradt.

Egy éven át gyászolta Anát, túlságosan is elszigetelve magát a világtól. De most úgy döntött, hogy nem bujkál tovább, és megnézi, mit tartogat még számára az élet. És ehhez mi sem illett jobban, mint hogy újra felfedezze a művészet iránti szenvedélyét.

Nemrég elővette a festékeket és a vásznat, leült a festőállványhoz, és belemártotta az ecsetet a festékbe. De nem sikerült megrajzolnia az első vonalakat. Az érzelmi gát sokkolóan hatott rá, és újabb hat hónapba telt, mire újra sikerült vázlatokat készítenie.

Utazgatott, Chicagót és a tavakat maga mögött hagyva nyugat felé vette az irányt. Seattle, San Francisco és végül a tengerpart mentén San Diego. A Csendes-óceán gyönyörű volt, ugyanakkor rájött, hogy nem ez az, amire vágyik. Járt New Orleansban is, de rájött, hogy annál jobban érzi magát, minél északabbra megy.

Így hát utazott tovább – Dél-Karolinán át New Jersey tengerpartjáiig és Maine zord partjaiig. Bar Harbourban felszállt a kompra, és átkelt Kanadába. Ekkorra már tele volt a vázlatfüzete eldugott öblök, színes házak és sötét sziklák rajzaival. Az enyhe tavaszi időjárás virágba borította a fákat, Jess ezt is papírra vetette. Mindezek a motívumok gyönyörűek voltak – de hiányzott belőlük az igazi ihlet. Még mindig nem lelkesedett azért, amit festett.

És most itt állt a világítótorny előtt, és most először érezte újra az alkotás izgalmát. A szíve gyorsabban vert, és a vér lüktetett az ereiben.

A heves szél összeborzolta a haját, és átfújta vékony pamutblúzán. A május egyértelműen nem a legmelegebb hónap Új-Skóciában, még ha a nap már erősen süt is. Keresnie kellene egy másik, a szélről védettebb helyet. A világítótorny azonban egy sziklán állt. Csak a kapun keresztül lehetett közelebb jutni hozzá.

Ezen a kapun egy tábla volt, rajta a félreérthetetlen felirattal: *Magántulajdon – behatolni tilos!*

Innen nem látta a házat, amely nyilvánvalóan balra lehetett. A világítótorny viszont jobbra volt. Jess dacosan vállára vette a táskáját, és óvatosan rátette az egyik lábát az alsó kerítéskorlátra. Könnyedén átlendült a korláton, és egy ugrással a túloldalon landolt.

Néhány lépés után a ház ott állt előtte. Impozáns volt, ugyanakkor gyönyörű is. Szürke kőből készült, a széleket homokkő szegélyezte, és egy kertben állt, amely nyáron valószínűleg pompás virágokkal volt tele. A házból fantasztikus kilátás nyílt az Atlanti-óceánra. Egy keskeny ösvény kanyargott a sziklák mentén. Jess azon tűnődött, vajon van-e magánstrand a sziklaperem alatt.

Talán később megnézi, de előbb körül akart nézni a birtokon, és át akart menni a világítótornyhoz, hogy készítsen néhány fényképet és vázlatot.

Végigment a köves ösvényen a keskeny, magas építményhez. Összebarátkozott a közeli szálloda, a *Sandpiper Resort* egyik alkalmazottjával, és Tori adta neki a tippet, hogy ide jöjjön.

– Imádni fogod. A torony kissé romos, de ez nem von le semmit a varázsából – mondta.

Jess azonnal felismerte, mire gondolt Tori.

A megkopott redőnyöknek sürgősen új festékre volt szükségük, az ajtópántok pedig rozsdásak voltak a sós levegőtől. Vajon ki lehet-e egyáltalán nyitni az ajtót? Elgondolkodva felnézett a jelzőfényre. Vajon még mindig működik, és minden este küldi a jeleket a tengerre?

Az épületnek sajátos bája volt, és úgy tűnt, hogy titokzatosság övezi – pontosan az a motívum, amit ő keresett!

Elővette a fényképezőgépet a táskájából, és különböző perspektívákból is készített fotókat. Közelképeket, felvételeket háttérben a tengerrel, a világítótornyról alulról. Jessnek tetszett, ahogy a fényképezőgép megörökítette a fehér habokat és a sziklákra fröccsenő permetet.

Miután végzett, néhány fotót akart készíteni a házról is. Elég modernnek és jó állapotban lévőnek tűnt, de még itt is érezni lehetett, hogy az épület már régóta dacol az elemekkel. Megfordult, és már éppen elindult volna a házhoz vezető ösvényen, amikor egy dühösen csillogó szempár szegeződött rá. A férfi, akihez tartozott, elég félelmetesnek tűnt.

– Mit keres itt a birtokomon? – akarta tudni.

Úgy nézett ki, mint egy remete. A korát nehéz volt megbecsülni, mert a haja zilált volt, és a szakálla is elhanyagolt. De Jess negyven év körülire becsülte. A sötét színű ing, amit viselt, gyűrött volt, és kicsit túl nagy, a farmerja szakadt, a csizmája pedig meglehetősen kopott. Összességében nem éppen bizalomgerjesztő jelenség. Láthatóan bosszús volt, és nem is igyekezett leplezni.

Ennek ellenére Jess furcsán vonzónak találta a férfit. Kissé titokzatos, és a vonásai igen vonzóak. Szívesen lerajzolta volna. Második pillantásra már nem tűnt igazán ijesztőnek, inkább csak komornak.

– Elnézést, csak néhány képet készítettem a világítótornyról.

– A világítótorony az én birtokomon van – tudatta vele a férfi. – Nyilvánvalóan látta a táblát, de nem vette figyelembe.

Végül is igaza volt. Azt azonban Jess nem gondolta, hogy a világítótorony is az ő magántulajdona. Az ilyen helyek nem az állam tulajdonában vannak? Kinek lehet saját világítótornya?

Jess büntudatos arcot vágott. Ha tényleg vissza akar jönni festeni, akkor a férfi segítőkészségére kell apellálnia.

– Nagyon sajnálom. Nem tudtam, hogy a világítótorony az ön földjén van. Festő vagyok, és valaki a szállodából adta a tippet, hogy nézzek körül itt. Persze nem bolyongtam volna a birtokon, ha tudom, hogy zavarom magát.

A férfi szótlanul keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt.

Jess újra nekifutott, és mosolyogva nyújtotta felé a kezét.

– A nevem Jessica Blundon.

A férfi kézfogás helyett sötét szemével tetőtől talpig végigmérte a lányt, aki ellenállt a tekintetének. A modorától eltekintve a legkevésbé sem találta fenyegetőnek. Olyan kutya, amelyik ugat, de nem harap.

Volt azonban valami a férfi tekintetében, ami vonzotta. Azt akarja, hogy hagyják békén, és ő ezt tiszteletben is tartotta, mert sokáig ugyanígy érzett. Miközben azon tűnődött, vajon mi lehet az oka a férfi elutasító hozzáállásának, leengedte a kezét.

– Nos, Miss Blundon, ön birtokháborítást követett el. Szeretném megkérni, hogy törölje a képeket, és tűnjön el innen.

Komolyan azt követeli, hogy törölje a fotókat?

– Tényleg szükség van erre? – kérdezte a homlokát ráncolva. – Úgy értem, a világítótornyban nincs semmi különösebb titok.

– Ez az én világítótornyom, az én földemen van, ezért fogja törölni a képeket. – Azzal a férfi előhúzott a nadrágzsebéből egy mobiltelefont. – Különben hívom a rendőrséget.

Most már tényleg túllőtt a célon, gondolta Jess, és minden szimpátiája eltűnt iránta.

– Most elmegyek, de megtartom a fényképeket. Ha meg akarja akadályozni, akkor meg kell állítania.

Harciasan nézett a férfira. Megmagyarázhatatlan feszültség futott végig a testén. Nem félelem volt ez, hanem a felismerés, hogy ki van szolgáltatva valakinek. A pasi kifürkészhetetlen volt, de a durva külseje ellenére vonzó. Emellett furcsán ismerősnek tűnt neki.

A férfi tekintete a lány szájára vándorolt, majd újra a szemébe nézett. Most először halvány mosoly jelent meg az ajkán.

– Nos, akkor sok szerencsét – válaszolta. – Tudom a nevé, és tudom, melyik szállodában szállt meg. Szóval nem lesz különösebben nehéz riasztanom a rendőrséget.

Nevetséges pár fotó miatt akarja kihívni a rendőrséget?

Jess sóhajtva bekapcsolta a kamerát.

– Jól van, törölöm azokat az átkozott képeket. – Nehéz szívvel törölte ki őket. Két év óta ez volt az első igazi inspirációja. De amikor újra a férfira nézett, rájött, hogy nem viccelt.

– Adja oda a memóriakártyát is.

– Szó sem lehet róla! Más képek is vannak rajta. Csak azokat törölöm, amiket itt csináltam, többet nem.

Rövid ideig eljátszott a gondolattal, hogy legalább néhány képet visszatart, de ekkor a férfi már kinyújtotta felé a kezét.

– Hülyét csinál magából – mormolta dühösen, de azért átadta neki a készüléket.

A férfi végigpörgette a maradék felvételeket, majd elégedetten visszaadta a gépet.

– Köszönöm. Most már elmehet.

Jess nem számított rá, hogy ilyen durván kiutasítják a birtokról. Az arca lángvörös lett. Dühösen visszatette a fényképezőgépet a táskájába. Csak most jött rá, hogy a férfi be sem mutatkozott neki.

– Nem kellett volna ilyen durván viselkednie.

Aztán emelt fővel sétált el mellette, és még hallotta, ahogy a férfi azt kiáltja:

– Ó, dehogynem!

Amikor a lány a kanyarhoz ért, nem tudta megállni, és még egyszer megfordult. A férfi mozdulatlanul állt, és a tengert nézte. A testtartása is elárulta, hogy zaklatott, de egyben magányos is.

Jess sietve elővette a fényképezőgépet a táskájából, lőtt egy képet, aztán a kocsijához sétált.

Bran megérezte, hogy a nő elment, és mély levegőt vett.

Csak azt akarta, hogy egyedül lehessen. A New Yorkban töltött hónapok, amíg színlelnie kellett, minden erejét kiszívták. Amint egyedül maradt, a bánatába temetkezett. Csak a barátainak, Cole-nak és Jeremynek sikerült időnként kirángatnia a mély gödörből. Néha még nevettek is.

Amikor elkezdett túl sokat inni, rájött, hogy valamin változtatnia kell. Teljesen ártalmatlanul kezdődött. Egy bizonyos ponton a sör átváltott whiskyre, és végül mindent megivott, ami a házban volt. Ekkor jött rá, hogy el kell adnia a házat az összes emlékekkel együtt, és újrakezdeni valahol máshol.

Jennie dühös lett volna, ha tudja, hogy iszik, így az ő kedvéért összeszedte magát.

Ez a ház Új-Skóciában tökéletes volt számára. Néha Jeremy és az újdonsült felesége átjöttek, és megakadályozták, hogy különből örültté váljon. Itt senki sem ismerte őt – vagy ha ismerték is, nem mutatták. Az élelmiszert házhoz szállították, és az egyéb szükséges dolgokat az interneten rendelte meg. Így nem kellett gyakran elhagynia a házat.

Voltak napok, amikor órákig csak nézte a tengert, és próbálta megérteni, mi történt vele. Vajon képes lesz-e valaha is abbahagyni a töprengést? Képes lesz-e valaha is újra írni?

Kezdetben a világítótorny volt az egyik oka annak, hogy megvásárolta az ingatlant. Tetszett neki az ötlet, hogy saját világítótornya legyen. Érdekes és szokatlan dolog volt. Nem számolt azonban a turisták tömegével, akiket a világítótorny idevonzott. Fényképezőgépekkel és piknikosarakkal támadtak, és... egy héttel ezelőtt még egy használt óvszert is talált a birtokon!

Ettől elege lett. Amikor meglátta a nőt, aki a világítótornyát és a házat fényképezte, elvesztette a fejét.

De legalább a riporterek, akik New Yorkban állandóan zaklatták, itt nem bukkantak a nyomára.

De csak idő kérdése...

A fiatal nő nem tűnt újságírónak vagy paparazzónak, de hát sosem lehet tudni.

Gondolataiba merülve figyelte a sirályokat, és felsóhajtott. A nőnek igaza volt: idiótán viselkedett. Részben azért, mert a lány egyszerűen átmászott a kerítésen, de azért is, mert észrevette, milyen csinos.

A harmincas évei elején járhatott, kék szemében aranyszínű pöttyök csillogtak, és a tekintete elsötétült, amikor ő felbosszantotta. Az orrát néhány szeplő tarkította, amitől fiatalabbnak tűnt. De a férfi észrevette a szorongását is. És még dühösebbé tette az, hogy szeretett volna többet tudni erről a nőről.

Miközben Bran visszatért a házba, újra elgondolkodott a találkozáson. Jessica Blundon... A név ismerősen hangzott, de nem tudta, honnan. Talán mégiscsak riporter.

Becsukta maga mögött a bejárati ajtót, levette a csizmáját, és egyenesen a dolgozószobájába ment. Nagy szoba volt, félköríves üvegezett ablakkal. Télen gyakran használta a kandallót, hogy távol tartsa a nedvességet. A szemközti falat teljesen elfoglalta egy könyvespolc, előtte kényelmes kanapé állt, amely tökéletes volt az olvasásra.

Bran leült az íróasztalához, elindította a laptopját, és megnyitotta a keresőt.

Nem volt nehéz Jessica Blundon nyomára bukkannia. Az első nyom máris a weboldalára vezetett, a második egy chicagói galériához. A weboldalán több sajtóbeszámoló is megjelent a kiállításairól és egy katalógus a festményeiről. Lelkesen kattintott rá.

A nő jó volt. Nagyon jó! A galéria honlapján talált egy áradozó cikket egy két évvel ezelőtti kiállításról. Visszatérve a weboldalára rájött, hogy egy éve frissítették utoljára.

A nő vajon már nem fest? Vagy visszavonult, hogy befejezen egy nagyobb művet?

Fájdalmas érzés villant át rajta, és rájött, hogy féltékeny. Nem tudta, ő maga képes lesz-e valaha is újra írni. A kiadója jelezte neki, hogy bármikor beadhat egy kéziratot, ha újra ki akar adni valamit. Nyilvánvalóan a kiadó jobban bízott benne, mint ő magában. Az egyetlen ok, amiért nem hagyott abba mindent, a kora volt. A harmincas évei végén járt. Mit kezdett volna az életével, ha abbahagyja az írást? A tudat, hogy a kiadó ajtaja nyitva áll előtte, reményt adott neki.

És akkor hirtelen megjelent ez a lány a kócos hajával, ragyogó szemével és kipirult arcával, és nem hagyta magát megfélemlíteni.

Bran kedvetlenül lecsukta a laptopot, és félretolta. A csészéjéért nyúlt. A kávé már rég kihűlt, de nem számít.

Jessica körülnézett Tori és Jeremy kertjében, és elégedetten felsóhajtott. Még itt is érezni lehetett a tenger sós illatát, és a buja évelők vidám színfoltokat adtak ki.

Tori meghívta vacsorára, és most kint ültek, hallgatták a tenger morajlását, és teát ittak. Tori a karjában tartotta háromhetes kisbabáját, és a kicsi halkán szuszogott álmában.

Jessica elnyomta a féltékenységet, amely mindig előntötte, amikor boldog anyukákat látott. Neki is megvolt a lehetősége, hogy családot alapítson, de akkoriban, huszonöt évesen sokkal csábítóbbnak tűnt a világjárás és a festés.

És aztán mikor a barátja elhagyta emiatt, megtapasztalta, mit jelent összetört szívvel élni.

Már a harmincas évei elején járt, és nem volt semmilyen kapcsolat a láthatáron. Kezdte elfogadni, hogy a családalapítás nyilvánvalóan nem neki való. Mert a végén mindig egyedül maradt.

Ennek ellenére nem tudta megállni, hogy ne érezzen vágyakozást, ahogy Torit és a kisbabáját nézte.

– Megfognád a kicsit egy percre? Hozok egy takarót, nehogy megfázzon – kérdezte Tori ebben a pillanatban. Jessnek nem volt más választása, bólintott.

A csecsemő a finom bőrével, sűrű szempilláival és rózsás pofijával úgy nézett ki, mint egy porcelánbaba. Mennyei illata volt, mint minden kisbabának.

Amikor Tori visszajött, Jess a takaróért nyúlt. Szerette volna még pár pillanatig a karjaiban tartani Rose-t.

– Olyan mélyen alszik, pihenhetsz egy kicsit – magyarázta Torinak.

– Úgy érted, hogy egyszer végre megihatom a teámat, amíg még forró? – válaszolta nevetve Tori.

– Pontosan – csatlakozott Jess a nevetéshez. Szeretetteljesen a baba köré tekerte a takarót, és hátradőlt. – Még egyszer köszönöm, hogy meghívtál vacsorára. A szállodai ételek is jók, de a házi koszt mindig finomabb.

– Nem volt semmi különös – mondta Tori.

Salátát, grillezett csirkét és zöldségeket ettek. Jeremy a házban volt, mert neki még dolgoznia kellett, így a két nő élvezte csak a langyos tavaszi estét.

– Nagyon finom volt. És éhes voltam. Valaki annyira feldühített, hogy le kellett mennem futni a partra, hogy kiengedjem a gőzt.

– Ki dühített fel? Remélhetőleg nem valaki a személyzetből – érdeklődött Tori aggódva.

Bár Tori már nem dolgozott a *Sandpiper Resort*ban, még mindig közel érezte magát korábbi kollégáihoz. Alkalmanként még mindig besegített a rendezvényeken, az utódja mindig kérhetett tőle tanácsot. Egy ilyen alkalommal történt, hogy Tori és Jess találkoztak, és olyan jól elbeszélgettek, hogy úgy döntöttek, együtt ebédelnek.

– Nem, nem – nyugtatta meg Jess –, te meséltél nekem a világítótornyról, emlékszel? Elmentem oda, és készítettem néhány fényképet. Tényleg látványos. Egészen felvillanyozódtam tőle. Már rég nem tapasztaltam ilyet. Amíg a tulajdonos fel nem bukkant... Micsoda idióta!

Valójában arra számított, hogy Tori ugyanolyan felháborodott lesz, mint ő. Ehelyett a barátnője kissé mulatva nézett rá.

– Szóval találkoztál Brannel?

– Ismered őt? Úgy értem, személyesen?

– Ő Jeremy egyik legközelebbi barátja.

Jess csodálkozva felvonta a szemöldökét.

– Figyelmeztetned kellett volna.

Nehéz volt elképzelni, hogy az a férfi kedves is lehet.

Aztán eszébe jutott a sebezhetőség a férfi szemében. És máris megjelent a képe a lelki szemei előtt: sűrű, barna haj, amelyet a szél felborzolt, és fiús kinézetet kölcsönzött neki.

– Bran sok mindenben ment keresztül. Csak februárban költözött ide. Gyönyörű a háza, nem igaz?

– Sajnos nem sokat láttam belőle. Miután készítettem néhány fotót a világítótornyról, dühösen kiviharzott a házból, kiabált velem, és arra kényszerített, hogy töröljem az összes képet.

– Általában nem szokott ilyen barátságtalan lenni – mondta Tori a homlokát ráncolva.

– Egyenesen goromba volt. – Jess felsóhajtott. – A világítótorony pontosan az a motívum lett volna, amelyre régóta vártam. Azonnal megihletett. Ha legalább egy fényképem lenne, máris elkészíthetném az első vázlatot...

De volt egy fényképe – Branról, amint hátat fordít neki, és a tenger felé néz.

Amikor megérkezett a szállodába, alaposan megnézte a fényképet, és átérezte a férfi magányát. Hirtelen valami bekattant neki.

– Bran a neve, azt mondd?

– Branson – magyarázta Tori, miközben kényelembe helyezte magát a fotelben.

Jessica újra az idegenre gondolt a világítótornynál. Branson... A sötét haj és azok a szemek...

– Branson Black – bökte ki aztán lélegzet-visszafojtva. – Ő az, ugye? Az író.

Tori tétován bólintott.

– Ebben a városban senki sem tudja, ki ő, és nem is bánja.

– Ismert név. De már régóta nem publikált semmit.

Egy pillanatra elgondolkodott, és most már emlékezett az egész történetre. A férfi nem írt, mióta a felesége és a kisfia meghalt egy autóbalesetben.

Most már minden darab összeillett. Az önmagára kényszerített elszigeteltség, a durva viselkedés. Belemerült a bánatba, és ezt az érzést Jess tökéletesen megértette. Együttérzéssel telve gondolt arra, hogyan szenvedett ő is Ana halála után.

Csak most vette észre, hogy Tori kérdően néz rá.

– A baleset benne volt a hírekben.

Tori bólintott.

– Kérlek, értsd meg, ő a barátom, és nem akarok indiszkrét lenni.

– Ezért védi olyan vehemensen a magánéletét? Most már értem. – A lány dühe elpárolgott, és átadta helyét az együttérzés hullámának.

– Ő az egyik legjobb ember, akit ismerek. Nélküle Jeremy és én talán sosem jöttünk volna össze. Jess elgondolkodva bámult kifelé.

– Néhány évvel ezelőtt elvesztettem a barátnőmet, aki bátorított és támogató. Utána sokáig nem tudtam festeni, és most végre újra akartam kezdeni. – Felemelte a tekintetét, és Torira nézett.

– A gyász tönkretelhet minket, ha nem vigyázunk.

Tori csak néhány perc múlva törte meg a csendet.

– Sajnálom a barátnődet. És hogy őszinte legyek, eleve azért küldtelek a világítótornyhoz, hogy Brant kizökkentsem.

Jess csodálkozva nézett rá.

– Komolyan?

Tori bólintott.

– És úgy tűnik, sikerült is.

Jess ebben nem volt olyan biztos. De a férfi története felkavart benne valamit. Ő is megjárta már a gyász siralomvölgyét, és sikerült megtalálnia a kifelé vezető utat.

Bran már hajnalban felkelt, és elment sétálni. Aztán reggelit készített magának, és bekapcsolta a mosógépet. Megszokott egy bizonyos rutint – séta, evés, házimunka, e-mailek ellenőrzése. Hogy elkerülje a veszélyt, hogy az üres képernyőt kelljen bámulnia, rengeteg tennivalót talált ki. Ez legtöbbször egész jól sikerült, de amint megnyitott egy üres dokumentumot a laptopján, lefagyott.

Túlságosan megviselte, hogy gyilkosokat és áldozatokat tartalmazó történeteket találjon ki, de hát ő krimiíró volt. Még ha Jennie és Owen autóbalesetben haltak is meg, pillanatnyilag nem jutott eszébe semmi, amiben halottakról lenne szó. Túl mély volt a gyásza, és a felesége meg a kisfia emléke élénken élt benne.

Felment az emeletre, és kilépett az erkélyre. A levegő áthatóan hideg volt, és az ég felhőtlen. A világítótorony elhagyatottan állt. Nem tudott nem gondolni az előző napi találkozására a fiatal nővel...

Most először érzett valami olyasmit, mintha megbánta volna a viselkedését. Talán még jobban sajnálta volna, ha a lány megsértődött volna. Ehelyett dühösen nézett rá.

Ettől függetlenül gyönyörű szeme volt.

Majdnem fél órán át állt ott, kezét a nadrágzsebébe dugva, és kifelé nézett. Hirtelen látott valamit a szeme sarkából. Homlokát ráncolva közelebből is megnézte. Talán egy hajó az? A nap elvakította, és hunyorítania kellett. Mindazonáltal biztos volt benne, hogy a parttól néhány száz méterre egy csónak hánykolódott ide-oda a hullámokon.

Micsoda vakmerőség! Szélcsendes napokon ez nem jelentett volna gondot. Ő maga is járt horgászni egy kis csónakkal. De ma túl erős volt a szél. Felkorbácsolta a tengert. Ráadásul a kormányos nem tűnt különösebben tapasztaltnak.

Bran aggódva bement, és kihozta a távcsövét. Amikor visszatért az erkélyre, a csónak közelebb járt a sziklákhöz. Úgy tűnt, hogy már nem lehet kormányozni.

Belenézett a távcsőbe, és káromkodott egyet.

Mi a fenét csinál az a nő? Tényleg bérelt egy hajót, hogy lefényképezze a világítótornyot?

Ekkor egy hullám csapódott oldalról a csónakba. A nő elvesztette az egyensúlyát, megtántorodott, és utána Bran már nem látta.

Megsérült a feje, és most eszméletlen? A férfi önkéntelenül is visszatartotta a lélegzetét, amíg a lány vissza nem került a látómezejébe. Csak remélni tudta, hogy a lány el tud távolodni a szikláktól.

Ehelyett azonban a nő ismét a fényképezőgép után nyúlt. Most egy újabb hullám ingatta meg

a csónakot. Ha nem vigyáz, a lányt lesodorja a víz! Legrosszabb esetben a csónak a szikláknak csapódik.

Bran sietve letette a távcsövet, és kiszaladt. A kőbe vájt lépcsőn futott lefelé a magánstrandjához, amíg ki nem ért a mólóra.

Másodperceken belül felvette a mentőmellényét, beugrott a csónakjába, és beindította a motort. Szíve hevesen dobogott, és teljes gázt adott.

Ha a lány a szikláknak ütközött, elveszett. Ott olyan erős volt az áramlás, hogy nem tud kiúszni. És ő sem tud segíteni neki.

Ahogy közelebb ért, észrevette, hogy a nő sápadt, a szeme ijedten tágra nyílt. De amikor felismerte őt, arckifejezése megmerevedett.

– Mindent kézben tartok – kiáltott oda neki. – Tűnjön el innen!

– Ugyan már! – válaszolta Bran dühösen, és folytatta útját. – Ha nem fogad szót, felborul vagy a szikláknak csapódik. Tegye, amit mondok!

– Senki se mondja meg, mit tegyek...

A férfi hangosan káromkodott.

– Elvontatom innen. Ne tiltakozzon, hanem kapja el a kötelet!

Vagy a lány józan esze súgta, hogy jobb, ha nem ellenkezik, vagy a félelemtől elakadt a szava.

Több próbálkozásba is beletelt, mire Jessicának sikerült megragadnia a kötelet, amelyet Bran dobott neki. A csónakját újra és újra elterelték a hullámok, és a kötél a vízben kötött ki. Végül azonban sikerült a csónakjához rögzítenie. Bran óvatosan rálépett a gázra, mire a kötél megfeszült. Most már veszélyesen közel voltak a sziklákhöz.

Szerencsére minél közelebb értek a kis privát öbölhöz, annál jobban csökkent a hullámzás. Bran a móló felé vette az irányt, kikötötte a hajóját. Ebben a pillanatban a kis csónakot elkapta egy hullám.

Jessica elvesztette az egyensúlyát, és összeütközött vele.

A lány bőrig ázott, de a férfi még mindig érezte a teste melegét, ahogy magához szorította. Furcsa volt ilyen közel lenni hozzá, ezért megfogta a karját. A tekintetük találkozott, és a nő arca – amely már amúgy is rózsás volt a szélből és a hidegtől – megváltozott.

A férfi önkéntelenül is telt, vörös ajkára nézett, és zavarodottsága egyre nőtt. Már az is elég baj volt, hogy a nő másodszor is hivatlanul megjelent itt. De az a tény, hogy csinos, még elviselhetlenebbé tette a helyzetet. A fenébe is, Jessica túlságosan szexi volt.

Anélkül hogy még egyszer ránézett volna, Bran eloldotta a kötelet, amely a két csónakot összekötötte, felugrott a mólóra, és rögzítette a kötelet. Kényszerítette magát, hogy koncentráljon. Nem ingathatja meg ez a nő! Semmiképpen sem.

– Pakoljon össze, és jöjjön be a házba – morogta. Aztán hosszú léptekkel előrement, nem törődve azzal, hogy a lány követi-e. Nem volt más választása, és ezt fel kell ismernie, ha van egy kis esze.

És valóban, nem sokkal később meghallotta Jessica lépteit a fadestélyen.

Amint beért a házba, felment az emeletre, és levetette a ruháit, amelyek a mentőakció során szintén eláztak. Felhúzott egy száraz farmernadrágot, és egy inggel meg egy pulóverrel a kezében visszament a földszintre.

Jessica az előszobában állt, és csodálkozva bámulta a férfi meztelen felsőtestét. Szótlanul figyelte, ahogy Bran lassan begombolja az ingét.

Mi ez? Vonzódom hozzá?

Badarság!

– Hol bérelte a hajót?

Jess megköszönte a torkát.

– Cumminsban, körülbelül egy mérföldre az üdülőhelytől.

– Vigye el a kocsimat, és menjen oda szólni nekik. Addig visszaviszem a hajóját, és végül kiteszem magát a szállodánál.

– Branson, én...

– Honnan tudja a nevemet?

Amikor a lány nem válaszolt, elfojtott egy sóhajt. Csak Toritól vagy Jeremytől hallhatta.

– Nem számít. Induljunk!

Mereven visszasétált a stéghez. Ez az átkozott nő csak bajt hoz rá!

Fél órába telt, mire megérkezett a kölcsönzőhöz. Jessica már ott várta. Miután átadta John Cumminsnek a kulcsot, kinyitotta a vezetőoldali ajtót – és beverte a térdét a kormánykerékbe. A nő nyilvánvalóan elmozdította az ülést. Ahogy visszatolta a helyére, elfojtott egy újabb káromkodást.

Csendben megvárta, amíg Jessica helyet foglal mellette, aztán elvitte a szállodába.

Egész úton egy szót sem szóltak.

Csak amikor a férfi kitette a recepciónál, Jess akkor fordult felé.

– Köszönöm – mondta, felkapta a hátizsákját, kiszállt, és meg sem fordult.

Anélkül hogy bármit is válaszolt volna, Bran sebességbe tette a kocsit, gyorsított, és visszahajtott a főútra.

De néhány száz méter után az út szélére kormányozta a kocsit, és kinyitotta az ajtót. Kétségbeesetten szüksége volt egy kis friss levegőre, mert egész testében remegett.

Már ismerte ezt a remegést, a pánikroham része volt. Ezúttal hosszú időbe telt, mire alábbhagyott, utána izzadságtól csatakosan és kimerülten ült. Végül lassan továbbhajtott, és megállt a háza bejárati ajtaja előtt.

Kedve lett volna egy whiskyhez, de nem volt otthon.

Az a lány megfulladhatott volna! Ez a képtelen ötlet majdnem az életébe került.

Átkozott világítótorony! Tucatsznyi ilyen volt a part mentén, Jessica bármelyiket választhatta volna.

Ha ő tegnap hagyta volna, hogy lefotózza, a mai incidens nem történt volna meg.

Mintha nem lett volna már így is elég bűntudata Jennie és Owen halála miatt!

Végül kényszerítette magát, hogy bemenjen a házba. Leült a kanapéra, és a kandalló hamujába bámult. Nem kellett pszichológusnak lenni ahhoz, hogy rájöjjön, a pánikrohamai Jennie és Owen halálához kapcsolódnak, amiért nem volt képes megmenteni őket. Elsősorban a saját önzése volt a hibás azért, hogy egyáltalán útra keltek.

Rég megfogadta, hogy nem követi el ugyanazt a hibát, amit az apja, aki mindig túlságosan elfoglalt volt ahhoz, hogy időt szánjon a feleségére és a fiára. Ott akart lenni a családja mellett, és élvezni minden pillanatot, hogy a gyermeke soha ne érezze magát elhanyagoltnak, magányosnak.

De kudarcot vallott.

Az új könyve promóciós kampánya épp javában zajlott, ezért sokáig nem tudott hazamenni. Ez volt az ok, amiért Jennie meg akarta lepni őt New Yorkban a hét közepén.

Sajnos soha nem érkezett meg.

Jessica viszont életben volt. És csak ez számított.

Remélhetőleg soha többé nem kell látnia. A nő valószínűleg megtanulta a leckét.

Jessica teljesen hülyének érezte magát.

Néhány vidám csónakázás a tavon, és máris úgy gondolta, hogy tud hajót kormányozni a háborgó hullámokon. Cummins csak hosszas habozás után adta ki neki a hajót, de ő megerősítette, hogy van tapasztalata, mire a férfi beleegyezett.

Eleinte minden jól ment. De minél közelebb került a sziklákhöz és a világítótoronyhoz, annál nehezebbé vált a küzdelem a sodrással.

Igazából csak néhány fotót akart készíteni, aztán visszaindult volna. De a hullámok sokkal nagyobbak voltak a vártnál, és nemegyszer majdnem elhányta magát. Ráadásul a vállát is beütötte, amikor egy hullám nekicsapta a korlátnak.

De ami a legjobban bánta, az a büszkesége volt.

Amikor meglátta, hogy Branson felé tart a csónakjával, megkönnyebbült, de zavarba jött. Nem volt szüksége arra, hogy a férfi eljuttassa a megmentőt. Eddig mindig sikerült megőriznie hidegvérét kockázatos helyzetekben.

Amikor az anyja meghalt... Amikor az örökbe fogadó szülei elváltak... Vagy amikor nem tudta,

miből fizesse ki a lakbért, mert művészként még teljesen ismeretlen volt...

De most el kellett ismernie, hogy Branson Black ma megmentette az életét.

Ám a férfi egyáltalán nem reagált, amikor megköszönte neki.

Talán bocsánatot kellene kérnie tőle... Fogalma sem volt azonban, hogyan kellene megtennie.

Majdcsak kitalál valamit. Barátságos viselkedéssel előcsalogatja a férfit a csigaházából.

Ez a gondolat jelentősen javított a hangulatán. Felhívta a szobaszervizt, aztán behelyezte a fényképezőgép memóriakártyáját a laptopjába. Az első fotó nem volt egészen éles, de azért megteszi. Még két-három kép mutatta meg közelről a világítótornyot. Az összes többi kép elmosódott lett, mert víz érte a lensét. Az egész akcióval tehát nem sok mindent ért el, kivéve, hogy Branson Black most még bénábbnak találja, mint korábban.

Holnap bocsánatot fog kérni tőle, és elindul, hogy másik világítótornyot keressen. Vagy talál egy másik motívumot, amely inspirálja...